

Bemærkninger til lovforslaget

I. Indledning

Nærværende lovforslag fremsættes som et led i en række initiativer til begrænsning af luftens indhold af svovldioxid.

Svovldioxidforurening kan efter gældende lovgivning reguleres dels i medfør af miljøbeskyttelsesloven (lov nr. 372 af 13. juni 1973, som bekendtgjort ved lov bekendtgørelse nr. 663 af 16. december 1982), dels i medfør af lov nr. 135 af 26. april 1972 om begrænsning af svovlindhold m.v. i brændsel.

Miljøbeskyttelsesloven indeholder bl.a. hjemmel til, at der i konkrete afgørelser truffet i 1. instans af kommunalbestyrelser og amtsråd kan stilles krav om foretagelse af forureningsbegrænsende foranstaltninger. Sådanne krav, der kan stilles også med henblik på begrænsning af svovldioxidforurening, fastsættes til eksempel i forbindelse med godkendelse af særligt forurenende virksomheder i medfør af lovens kapitel 5. Miljøministeren vil endvidere i medfør af bemyndigelser i lovens §§ 6 og 8 kunne fastsætte generelle regler, der tager sigte på at begrænse udledning af forurenende stoffer (herunder svovldioxid). Med hjemmel i § 8 er således udstedt bekendtgørelse nr. 119 af 24. marts 1983 om grænseværdier for luftens indhold af svovldioxid og svævestøv.

Loven om begrænsning af svovlindhold m.v. i brændsel bemyndiger miljøministeren til at fastsætte begrænsninger i brændsels indhold af svovl og andre stoffer, der kan bevirke luftforurening. I medfør af loven er udsendt bekendtgørelse nr. 436 af 25. august 1976 om begrænsning af svovlindhold i olier til fyrings- og transportformål. Bekendtgørelsen fastsætter en række nærmere angivne grænseværdier for det maksimale indhold af svovl i henholdsvis fyringsgasolie og fuelolie.

For at styrke bekæmpelsen af den langtransporterede luftforurening har miljøministeriet fundet det hensigtsmæssigt at supplere de eksisterende bestemmelser i miljøbeskyttelsesloven og i lov om svovlindhold i brændsel med dette lovforslag.

Luftforureningens skadelige indflydelse over lange afstande, herunder svovldioxidforureningen

fra kul og olieanvendelse, vurderes i internationalt sammenhæng som et forureningsproblem, der kan få et omfang truende for miljøet.

Danmark har bl.a. i EF og FN's økonomiske kommission for Europa (ECE) søgt at fremme et nordisk forslag om at nedsætte svovldioxidudledningen i perioden 1983-93 med 30 pct. i forhold til 1980-udledningen. For Danmarks vedkommende ville dette indebære en nedsættelse af den totale danske svovldioxid-udledning fra 437.000 tons/år (1980 niveau) til 306.000 tons/år i 1993.

Den danske regering udarbejdede i 1981 en energiplan. I denne plan pegedes på, at den forventede udvikling i energiforbruget, specielt elforbruget, kunne indebære, at en årrækkes gunstige udvikling i svovldioxid-udledningen i løbet af nogle år ville blive afløst af stigende svovldioxidudledninger som følge af et stigende energiforbrug. Specielt måtte en øget anvendelse af kul og olie give anledning til bekymring, bl.a. med hensyn til svovldioxidforurening. Bl.a. som følge af ændrede forventninger til det gennemsnitlige svovlindhold i de anvendte kul viser beregningerne imidlertid i dag et lavere niveau for svovldioxid-udledningen og en mindre stigningstakt end beregnet i Energiplan 81.

For at sikre en fortsat gunstig udvikling i miljøbelastningen fra energiforbruget samt udfra et ønske om fra dansk side at fremme de internationale bestræbelser på at nedbringe luftforureningen, bad miljøministeren i juni 1982 miljøstyrelsen om at nedsætte et udvalg - forsøringsudvalget - med henblik på at belyse miljømæssige problemer i forbindelse med energiproduktion med kul og olie.

II. Forsøringsudvalgets arbejde

Miljøstyrelsens forsøringsudvalg fik for det første til opgave at belyse, hvorledes der kan fastsættes krav og/eller retningslinier vedrørende emissionsbegrænsende foranstaltninger på kraftværker, kraftvarmeværker og større industrianlæg for så vidt angår svovldioxid og kvælstofoxider.